

VALMIS KUOLEMAAN

Mihin kuulut, kuka sinua hallitsee?

Vuoden 1988 syksyllä pidettiin Japanissa kolmen suomalaisen luterilaisen lähetyksen yhteinen retreat. Keskustelimme mm maan evankelioimisen ehkä suurimmasta esteestä, vainajien palvonnasta. Se yhdessä keisarin palvonnan (joka on itse asiassa kansakunnan palvontaa) muodostaa sikäläisen uskonnollisuuden, kulttuurin, yhteiskunnan ja poliittisen elämän kannattavan pilarin. Koko japanilainen yhteiskunta on voimakkaan uskonnollinen ja sitä hallitsevat "kaksi rautaista lakia":

Jos asetat jotain keisarin yläpuolelle, et enää ole oikea japanilainen.
Jos kieltäydyt vainajien palvonnasta, sanoudut irti perheestäsi ja suvustasi.

Kristitylle japanilaiselle asetelma on jatkuvasti seuraava:

Onko hallitsijasi ja viimeinen auktoriteettisi keisari vai Kristus?

Kuulutko perheeseesi vai Jumalan seurakuntaan?

Ja ikävä kyllä asetelma on hyvin pitkälle joko - tai eikä suinkaan sekä - että, niin kuin me puolikristillisen kulttuurimme pohjalta helposti voisimme kuvitella.

Nyt joku saattaa kysyä:

"Mutta eikö keisarius ole vain yhteiskunnallinen institutio ja perustuslailla selkeästi määritelty symboli niin kuin esim. kuningas Ruotsissa. Totta kai pitää voida olla keisarille alamainen ja samalla asettaa Kristus kaiken yläpuolelle?" Niin suomalaisesta vinkkelistä saattaa ehkä tuntua, mutta asetelma on Japanissa aivan päinvastainen. Saat olla vapaasti kristitty kunhan tunnustat, että keisari on viimeinen uskonnollinen auktoriteetti. Keisarius ei Japanissa ole niinkään poliittinen kuin uskonnollinen instituutio ja hän on yhä japanilaisessa merkityksessä jumala ja viimeinen auktoriteetti.

Sitten joku voi esittää oman vastaväitteensä jälkimmäiseen aksiomaamme:

"Totta kai voi kuulua saman aikaisesti omaan perheeseensä ja Jumalan seurakuntaan. Eiväthän ne ole mitenkään toisensa poissulkevia suureita."

Entäpä jos perheeseen kuulumisen ehto on se, että kumarrat yhdessä sen kanssa kuolleitten esi-isien henkiä ja palvelet näin epäjumalia. Jumalan perheeseen, seurakuntaan, astuminen merkitsee kovin monelle japanilaiselle astumista ulos perheestään, ei ehkä välttämättä aina paikallisessa merkityksessä, mutta kuitenkin erittäin todellisella ja kipeällä tavalla. Asian tekee heille entistäkin vaikeammaksi tosiasia, että japanilaiselle samaistuminen perheeseen ja ryhmään on ratkaisevaa identiteetin muodostumisen, lujittumisen ja säilymisen kannalta. Tästä syystä Japanissa joudumme satsaamaan tavattomasti seurakunnan läheisen yhteyden luomiseen ja ylläpitämiseen. Ellei se ylitä perheen yhteyttä, emme voi kuvitella heidän jaksavan kauan kristittyinä.

Yhteiskunnallisesti poikkeavissa ja rauhattomissa oloissa kysymys keisarinpalvonnasta muodostuu kaikkein vaikeimmaksi kompastuskiveksi japanilaisille, niin kuin ennen sotaa ja sen aikana tapahtui. Rauhallisissa nykyoloissa perhe ja vainajien palvonta on suurin este evankeliumin etenemiselle ihmissydämissä. Toisaalta on nähtävä, että molemmissa on pitkälti kysymys samasta asiasta, sillä koko yhteiskunta mielletään suurena pystysuorasti järjestäytyneeksi suureksi perheeksi, jonka huipulla on keisari, joka edustaa koko kansakuntaa suorittaessaan palvontamenoja aiemmin kuolleitten keisarien hengille ja myös *shinto* -jumalille. Jopa shintolaisuuden kahdeksan miljoonaa jumalaa, joista

merkittävin osa on sukuja ja kyläyhteisöjä varjelevia ns. heimojumalia esiintyvät hierarkkisessa pyramidi-järjestyksessä, jonka huipulla on keisari ja edesmenneitten keisarien henget.

Pelastusta Jeesuksessa etsivä japanilainen joutuu todella vaikean valinnan eteen, sillä uskoon tulleillekin asia on jatkuvasti ajankohtainen ja kipeä. Molemmissa suurissa kysymyksissä löytyy kyllä aina epäluokainen joukko kompromissin tekijöitä.

Entä me?

Kysymys siitä, kuka meitä hallitsee ja mihin oikein ensisijaisesti kuulumme, kuuluu kyllä meillekin. Hallitseeko Herra Jeesus Kristus meitä todella, vai vain jotain pientä ns. uskonnollista elämänaluetta. Vai olemmeko ehkä tulleet niin vapaassa armossa eläviksi, että katsomme oikeudeksemme elää lihan, ulkoisten painostusten, tämän ajan muotifilosofioiden, työpaikkojemme ns. vapaan normiston tai tilannekohtaisen ns. realismin mukaan, piittaamatta siitä, mitä Herra ajattelee elämäntavastamme. "Saammehan kaiken anteeksi, mitä tässä nyt liikaa pingottamaan".

Tosiasiana kuitenkin pysyy, että Jeesus ei voi olla kenenkään ihmisen Vapahtaja, ellei Häntä tunnusteta myös koko elämän Herraksi. Ja se tarkoittaa tietoista itsensä, ajattelunsa, halujensa ja menettelytapojensa asettamista Jeesuksen hallintaan. Pelkään, että väärin ymmärretty Lutherin regimentti -oppi on vapauttanut kovin monen uskovan lihan vapauteen. Kyllä meidän on sidottava ajatuksemme kuuliaiseksi Kristukselle myös maallisen regimentin puolella, jos kuvittelemme olevamme taivaalliseen yhteisöömme matkalla.

Kuulummeko me ensisijaisesti taivaaseen matkaavaan Jumalan perheeseen, jolla on myös mielenkiintoa ei vain näihin ajallisiin asuntoihimme, vaan ja ennen kaikkea siihen asuntoon, joka meitä odottaa Jeesuksen valmistamana kirkkaudessa. Vai onko seurakunta jonkinlainen harraste, hengellinen koti paikka purkaa sitä uskonnollista toimeliaisuutta, jolle ei muualta löydy toteutuskanavaa. Ja sitten kun syystä tai toisesta emme koe saavamme riittävää arvostusta hengellisessä yhteisössämme, enemmän tai vähemmän katkeroituneina sanomme sille hyvästit ja vetäydymme oman puutarhamme hoitamiseen.

Kyllä meidän on suomalaisinakin kristittyinä tehtävä itsellemme selväksi, mikä on todellinen perheemme, ja jos Jumalan seurakunta sitä on, meillä ei ole mitään minne siitä vetäytyä. Ja silloin meille on myös elämän ja kuoleman kysymys, että pidämme huolta keskinäisistä suhteistamme totuuden ja anteeksiantamisen keinoin. Etsimmekö todella taivaallista isänmaatamme vai jotain täällä alhaalla?

Mitä kuolevalle on sanottava?

Mutta palaanpa tuohon keskusteluamme lähettien kokouksessa. Itse muistan korostaneeni sitä, että vainajien palvontaa harjoittavassa Japanissa on melkein tärkeämpää se, millä tavalla kristitty kuolee kuin miten hän elää. Tietenkään ei ole toista ilman toista. Eräs japanilainen sairaanhoitaja kertoi minulle, miten hänelle oli jäänyt hyvin voimakkaasti mieleen erään kristityn miehen kuolema sairaalassa, jossa hän oli työssä. Hän oli joutunut todistamaan epäluokuisen määrän buddhalaisten potilaitten kuolemia, mutta tuon kristityn kuolema oli aivan erilainen kuin muiden. Hän ei voinut olla

ihmettelemättä, kun potilaan jo kuoltua, ympärille kokoontuneet omaiset ja ystävät jatkoivat pitkään virren veisuuta. Ja siinä oli toivon ja ilon sävel, kun taas buddhalaisten kuolemaa sävytti aina lohduttomuus ja epätoivo. Tämä osaltaan vaikutti siihen, että kyseinen sairaanhoitaja alkoi itse etsiä pelastusta elämäänsä.

Vuosia sitten pidettiin Tokiossa buddhalainen symposium, johon osallistui jäseniä useasta kymmenestä eri buddhalaisuunnasta. Aiheena oli kysymys buddhalaisuuden pohjalta annettavan saattohoidon ja siihen erikoistuneiden hospis -sairaaloiden perustamisen tarpeellisuudesta. Virikkeen kokoontumiseen oli antanut se, että kristillisiä saattohoitosairaaloita oli alkanut ilmestyä eri puolille maata ja ne olivat saaneet suuren suosion. Vaikka nyttemmin buddhalaisiakin hospis -sairaaloita on perustettu, tuolloin symposium tuli siihen lopputulokseen, että tarvetta sellaisiin ei buddhalaisten kannalta ole. Syykin sanottiin aivan selvästi, kun eräs munkki totesi olevansa kateellinen kristityille, sillä heillä on, mitä sanoa kuolevalle. He voivat julistaa ylösnousemusta ja voittoa kuolemasta, mutta buddhalaisella papilla ei ole itse kuolevalle mitään sanottavaa. Sen jälkeen kun hän on kuollut, buddhalainen pappi aloittaa vasta työnsä hautajaisten ja myöhempien kuolleen hengen palvontaan omistettujen muistotilaisuuksien pyörittämisessä.

Rukoukset ja uhrin vainajan sielulle on hoidettava toisaalta sen vuoksi, että se noin 90 vuoden matkallaan tuskaisen ja vaikean tien kautta "puhtaaseen maahan" saisi apua ja lohdutusta. Olisi mitä suurinta julmuutta vainajaa kohtaan laiminlyödä palvontaa. Toisaalta vaille palvontaa jäänyt vainajahenki kostaa helposti häneen kohdistetun palvonnan laiminlyönnin tuottamalla perheeseen ja sukuun sairautta, onnettomuuksia ja muuta epäonnetta jopa kuolemaa.

Valmistautuminen kuolemaa varten

Tältä taustalta korostin lähettikokouksessamme, että lähetin on voidakseen palvella Japanissa käytävä perusteellisesti läpi kuolemaan valmistautuminen omalla kohdallaan. Tietysti asia on pohjimmiltaan aivan sama täällä Suomessakin.

Tärkeää on kyetä opettamaan raamatullisesti, mitä kuolemassa ja sen jälkeen tapahtuu. Millaisessa tilassa kuolleitten sielut ovat kuoltuaan ja mitä ruumiin ylösnousemus merkitsee. Edelleen yleisemminkin tulee tuntee Raamatun opetus viimeisistä tapahtumista, Jeesuksen paluusta, tuomiosta, kadotuksesta ja taivaasta.

Mutta vielä enemmän meidän täytyy kyetä opettamaan, miten kuolemaan tulee valmistautua. Ja sehän sisältää muun muassa valmistautumisen lyhytaikaiseen eroon rakkaista ja vähemmän rakkaista ihmisistä. Viimeksi mainittujen kohdalla on huolehdittava siitä, että kenenkään kanssa ei jää selvittämättömiä asioita. Sitten siihen kuuluu harjoittelua, jotta kestäisimme kuoleman edellä tulevan mahdollisen kivun ja sisäiset taistelut raamatullisen toivon eli ylösnousemustoivon varassa. Valmistautumista on myös sen hahmottamista Raamattu-kuvastimen kautta, millaiset ovat Jeesuksen kasvot, kun ne kasvoista kasvoihin saamme nähdä. Tärkeintä tietysti on opettaa, että voimme kohdata kuoleman oikein vain, jos elämme syntien anteeksiantamuksessa ja rauhassa Jumalan kanssa.

Mutta pelkkä tieto missään näissä asioissa ei riitä. Meidän on itse suostuttava käymään nuo valmistelut perusteellisesti lävitse, ennen kuin voimme muita todella auttaa. Tietysti

meidän itsemme on suoritettava valmistelut omaa kuolemaamme varten siitäkin syystä, että emme todellakaan tiedä, milloin se meille itsellemme tapahtuu. Kovin usein toistamme tätä tosiasiaa kuolevaisuudestamme muille ihmisille, mutta haluaisin kysyä juuri Sinulta itseltäsi: Oletko valmis, jos Herra tulisi Sinua tänä yönä noutamaan.

Toistan. Voidaksemme tänä yönä kohdata kuolema ja Herra itse siinä, meidän on tänään saatava uusi tuore syntien anteeksiantamus Jeesuksen Golgatalla vuodatetun veren armossa. Meidän on myös tänään tutkittava, onko meillä ketään sellaista ihmistä, jonka kanssa henkilökohtainen suhteemme ei ole kunnossa. Jos Sinulla on aihetta käydä pyytämään anteeksi, niin puhelin, kirje ja henkilökohtainen tapaaminen on tänään käytettävissäsi. Tietenkään ei aina riipu yksin meistä, saammeko kaikkien kanssa sovinnon syntymään, mutta älä vain anna sen muodostua verukkeeksi sille, että laiminlyöt oman parannuksesi. Olisiko meillä täällä tänään kokoontuneiden veljien ja sisarten joukossa joitakin, joiden kanssa olisi aihetta käydä sopimassa asioita. Tehkäämme niin!

Kuitenkaan tämäkään ei vielä riitä kuolemaan valmistautumiseen. Meidän on etsittävä sitä, mitä Paavali, kun hän kirjoittaa: Fil.3:7-14. Me tarvitsemme osallisuuden Kristuksen lahjavanhurskauteen ja levon sen varassa. Tarvitsemme osallisuutta Jeesuksen ylösnousemusvoimaan ja Hänen kärsimyksiinsä. Tarvitsemme tietoista kilvoitusta taivaallista päämäärää kohti. Taivaan on oltava meille todellisuutta eikä vain ajatusten ja sanojen leikkiä. Taivaan todellisuus on Herran itsensä todellisuutta. Hänhän on taivaan keskus.

Oma tieni

Tämän pitkähkön johdannon jälkeen haluaisin jakaa teille, miten itse olen viimeksi kuluneiden 25 vuoden aikana valmistautunut kuolemaan ja iankaikkisuuteen. Se on tapahtunut toisaalta henkilökohtaisten kokemusteni kautta täällä Suomessa ja toisaalta saadessani olla auttamassa japanilaisia kuolevia ihmisiä ja saadessani osallistua hautajaisiin ja surutyöhön siellä ja myös täällä.

Noin neljä vuotta uskon tulemiseni jälkeen armeijassa ollessani sairastuin vaikeaan reumaattiseen sydäntulehdukseen ja jouduin makaamaan sairaalassa vuoden päivät. Alkukuukausien ajalta minulla on hoitavan lääkärin dokumentti siitä, että hän ei antanut minulle eloon jäämisen toivoa. Jumalan ajatukset olivat kuitenkin toisenlaiset. Sairauteni kestäessä kuolemanpelko tuli minulle hyvin todelliseksi niin uskova kuin olinkin ja siitä lähtien olen jatkuvasti painiskellut kuolemakysymyksen kanssa ja paljon siitä puhunutkin. Sairaalassa ollessani kipein ongelmani ei kuitenkaan ollut itse kuolema, vaan oman sydämeni saastaisuus ja se, miten kestäisin tuomiolla pyhän Jumalan edessä. Ja edelleen se, että koin, miten Jumala vaikenä syntieni tähden, kun Hänen puoleensa huusin.

Ihminen on taitava pettämään itseään. Ajatukseni oli useimmiten: Voi olla että kuolen huomenna, mikä sinänsä oli tarpeeksi pelottavaa, mutta tästä päivästä vielä jotenkin selviän yli. Ja niin ”pohjallisen” parannuksen teko siirtyi siirtymistään. Lopulta en voinut enää parannusta siirtää, ja Herra antoi vakuutuksen: ”Rakastan sinua, annan syntisi anteeksi, ja rakastan sinua myös kun tulet kuoleman rajan tälle puolelle.” Kun tiesin, että tämän vakuutuksen Antaja oli itse ylösnoussut Herra, synnin ja kuoleman Voittaja, sisimpäni sai rauhan ja joitakin kuukausia myöhemmin sain Uuras Saarnivaaran kirjaa

"Syntisen tie vanhurskauteen ja pyhyteen Lutherin mukaan" lukiessani oman tornikokemukseni eli pelastusvarmuus kokemuksen, jossa Pyhä Henki täytti sydämeni ja vakuutti Jeesuksen Golgatan veren riittävyttä entisiin, nykyisiin ja tuleviin synteihini nähden.

Olen siis varma, että koska olen Kristuksessa Jeesuksessa minulle ei tule olemaan mitään kadotustuomiota. Ja juuri siksi on ihanaa saada edes joissain asioissa yrittää ilahduttaa Herraa Jeesusta ja saada elää päivittäisessä parannuksessa synneistäni.

Kuolevaa oppimassa

Vaikka edellä mainittu oli perustava ratkaisu kuoleman kysymykseeni, sen soveltaminen ja syventäminen on ollut noin 25 vuoden prosessi. Ehkä merkittävin viime aikainen vaihe oli seurata viisi vuotta erään 41-vuotiaana kuolleen japanilaisen rouvan taistelua syövän ja kuolema kysymyksen kanssa aina lopullisen voittoon asti.

Ensi kerran tapasin hänet Tokushiman keskussairaalassa pari kolme viikkoa hänen ensimmäisen syöpäleikkauksensa jälkeen. Hänen veljensä vaimo oli silloisen seurakuntamme jäsen ja oli kertonut minulle hänestä. Lääkärit olivat kertoneet japanilaiseen tapaan vain omaisille sairauden laadun ja sen, että syöpä oli levinnyt jo niin pahasti, että hänellä olisi korkeintaan vuosi elinaikaa. Tiesin sen ja odottaessani sairaalan aulassa hänen tuloaan mietin kuumeisesti, mitä minun pitäisi hänelle puhua. Tiesin, että hän ei ollut kristitty eikä käynyt juuri koskaan kirkossa.

Kun hän astui luokseni, Jumalan Henki antoi sillä hetkellä minulle vakuutuksen, että hän ei tulisi kuolemaan pian. Mutta vielä suurempi oli hämmästykseni, kun hän kertoi minulle kohdanneensa Jeesuksen Kristuksen. Hän kertoi, että veljensä vaimon kehotuksesta hän oli vuotta aikaisemmin pannut ainoan lapsensa, kristilliseen lastentarhaan, vaikka hän itse ei kirkossa käynytäkään. Edellisenä jouluna tytär oli sitten joutunut joulunäytelmässä esittämään enkelin osaa. Vuorosanojen: "Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa," oppiminen ulkoa ei viisivuotiaalle ollut aivan yksinkertaista, joten niitä joutui äiti harjoituttamaan usein, niin että hänkin oppi ne ulkoa. Näytelmä meni mukavasti ja asia unohtui, kunnes hänen kuntonsa alkoi horjua muutama kuukausi myöhemmin ja hän joutui tutkimuksiin ja lopulta lääkärit päättivät, että on suoritettava leikkaus. Leikkausta edeltävänä iltana hänen sydäntään ahdisti pelko ja levottomuus. Mutta yllättäen ulkoa opittu jouluevankeliumi muistui hänen mieleensä ja sanoinkuvaamattomalla voimalla Jumalan Henki vakuutti hänelle: "Älä pelkää". Yli ymmärryksen käyvä Jumalan rauha täytti hänen sydämensä. Hän tajusi, että hän oli kohdannut Jeesuksen. Kun sitten kertoilin hänelle siinä sairaalan päivähuoneessa siitä, mitä Jeesus oli minulle tehnyt ja millainen Vapahtaja Hän on, rouva aivan ahmi kuulemansa.

Runsaan kuukauden kuluttua hän pääsi sairaalasta ja alkoi innokkaasti käydä kirkossa, aloitti kasteopetuksen. Hänet kastettiin seuraavana jouluna. Vuosi kului eikä sairauden uusimisesta näkynyt merkkiäkään. Me tulimme kausilomalle Suomeen ja hän muutti perheineen Tokioon. Palattuamme uudelle kaudelle tapasimme noin kerran tai pari vuodessa hänen käydessään Tokushimassa. Ja joka kerta keskustelimme taivaasta ja Herran valmistamasta lopullisesta pelastumisesta ruumiin ylösnousemuksessa. Hänelle

oli selvinnyt myös sairautensa lopullinen luonne.

Neljä vuotta kului ja sitten syöpä meni uusiksi. Hänelle suoritettiin toinen leikkaus. Tapasimme pian sen jälkeen Tokiossa matkallamme kesälomalle ja näimme, miten hän oli alkanut tekemään käytännöllisiä valmisteluja kuolemansa varalta. Hän oli muun muassa laatinut testamentin, jossa hän toivoi, että hänen miehensä ja tyttärensäkin tulisivat pelastuksesta osallisiksi ja samaan taivaaseen kuin hänkin.

Puolivuotta kului ja hän joutui kolmannen kerran sairaalaan. Nyt todettiin, että sairaus oli levinnyt jo niin laajalle, että korkeintaan viikko olisi elinaikaa jäljellä. Ympärillä olijat eivät voineet olla ihmettelemättä sitä rauhallisuutta, millä hän poismuuttoaan Herran tykö odotti. Nyt oltiin sitten loppu suoralla.

Ensimmäinen viikko sujui aivan hämmästyttävän sydämen rauhan vallitessa. Kun syöpäosaston monet potilaat rukoilivat epätoivoissaan epäjumalia, hänellä oli rauha. Mutta kun toinen viikko alkoi, tapahtuikin romahdus. Usko alkoi horjua, piinallisia kysymyksiä nousi esiin, ja joitakin selvittämättömiä asioita jälkeenjäävien ihmisten kanssa pulpahti esiin. Sain puhelun asioiden käänteestä. Kävimme rukoustaisteluun. Kirjoitin hänelle kirjeen, kun näin, että sielunvihollinen teki viimeisen rajun hyökkäyksen Jeesuksen omaa vastaan viimeisissä kiusauksissa. Huolissani matkustin Tokioon asti häntä tapaamaan ja rohkaisemaan. Seuraavat kolme päivää hän oli tajuttomana ja hetkeksi hänen sydämensäkin pysähtyi, mutta hänet saatiin elvytetyksi uudelleen eloon. Tuona aikana hän kuitenkin alkoi yllättäen laulaa kovalla äänellä ylistystä Herralle. Hän palasi sitten tajuihinsa, ja kertoi, että Herra oli näyttänyt hänelle taivaan. Hän kertoi myös miten sanoinkuvaamattoman todellinen ja ihmeellinen taivas oli. Hän vapautui myös kaikista epäilyistä ja rauha palasi hänen sydämeensä. Kun kaikki näytti romahtavan, Jumala näytti hänelle taivaan.

Merkillisellä tavalla syöpä alkoi pienentyä ja selvää paranemista tapahtui. Juuri sen keskellä Herra antoi minulle kuitenkin unessa selkeän sanoman, jonka ymmärsin koskevan häntä. Se kuului: "Uskollinen palvelijani, käy Herrasi lepoon." Kirjoitin sen hänelle. Hän sai vielä noin puolen vuoden jatkoajan ja kaksi viikkoa ennen hänen kuolemaansa hänen miehensä ja tyttärensä kastettiin hänen potilashuoneessaan. Noin viikkoa ennen hänen kuolemaansa saimme rajun ukkosmyrskyn keskellä perheenä jättää hänelle jäähyväiset. Hän oli jo niin heikko, ettei jaksanut mitään puhua. Mutta hänen kyyneleensä puhuivat sitäkin enemmän.

Kukaan ei voi riistää Isän käsistä

Kaiken tämän seuraaminen antoi minulle itselleni vastauksen monia uskoviakin raastavaan kysymykseen: Entä jos minä aivan viime hetkillä elämässäni kuitenkin romahdan pois Jeesus-yhteydestä. Jos uskoni silloin pettää? Jos kuoleman tuskissa sorrun vielä vaikka kiroilemaan ja Herraa pilkkaamaan. Jos kaiken lopuksi kuitenkin joudun hukkaan. Voiko olla varma, että kuoleman hetkelläkin pelastukseni on varma?

Voin, sillä ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Kun ruumiin ja sielun voimat pettävät ja sielunvihollinen hyökkää vastaan, romahdammekin Jeesuksen ihmeellisiin käsiin. Eikä kukaan voi riistää minua Hänen käsistään.